

v
sc
d

Mime/
Performance
Prijs

Juryrapport
Mime/Performance Prijs
Seizoen 2024-2025

On almost every page – Gerben Vaillant / Frascati Producties

Regie: Gerben Vaillant

In on almost every page werkt Gerben Vaillant met ogenschijnlijke willekeurigheid en alledaagsheid, maar doet dat met een opvallende precisie en zorgvuldigheid. Een performance die zich langzaam ontwikkelt tot een gelaagde compositie waarin betekenis zich stap voor stap opbouwt. Vaillant toont zich een maker met een sterk gevoel voor ritme, herhaling en detail. De opbouw van de voorstelling is traag, afgewogen en zonder theatrale nadruk. En telkens, als vanuit het niets, schotelen de performers (Gerben Vaillant, Charlotte Gillain, Felix Schellekens en Timon Persoon) ons heel gulle miniatuurtjes voor van hunkering, van vreugde, van onvermogen. Scènes die filmisch zijn in hun details en uitgestrektheid. De performers nemen ons soepel mee van de ene in de andere scène, die samen een associatief geheel vormen.

De kwetsbaarheid van het lichaam roept een onderhuidse melancholie op die nooit expliciet wordt benoemd maar voelbaar aanwezig is. Door ruimte te geven aan gevoelens van onbeholpenheid en ontoereikendheid, creëert hij nieuwe vormen van saamhorigheid. Zijn personages vinden troost bij elkaar dankzij hun gemeenschappelijke eenzaamheid. De theatrale ruimte is nadrukkelijk aanwezig en wordt ten volle benut. Met on almost every page levert Gerben Vaillant een verfijnde performance waarin lichaam, geluid en ruimte in een subtiel samenspel betekenis genereren. De jury waardeert de precisie, compositiekracht en het vertrouwen in de zeggingskracht van het kleine.

Haribo Kimchi – Jaha Koo / CAMPO, Theater Utrecht

Regie: Jaha Koo

In Haribo Kimchi onderzoekt Jaha Koo op sobere en persoonlijke wijze de spanning tussen het vasthouden aan zijn culturele achtergrond en aanpassing aan een nieuwe cultuur. Als zorgzame kok in de keuken van zijn typisch Zuid-Koreaanse pojanmacha, schotelt Jaha Koo naast gerechten met evenveel aandacht en smaak ook zijn migratieverhalen aan ons, zijn gasten. Met zelfgeschreven en -geschoten muziek en film en een tijdens de voorstelling bereide maaltijd voor twee, vertelt hij het verhaal van ontworteling en ontheemding richting moeizame herplanting. Koo gebruikt het bereiden van eten niet als illustratie, maar als performatief vertrekpunt. Hij verbindt persoonlijke anekdotes aan bredere vragen over assimilatie, koloniale erfenis en vervreemding.

De voorstelling is helder van structuur en ondanks de theatrale gelaagdheid zonder opsmuk. Vooral indrukwekkend is hoe Koo met enorme zachtheid het thema benadert en de bezoeker met een feelgood-gevoel de zaal doet verlaten. Veerkracht en humor werden niet eerder op zo'n warme manier gebruikt als positieve eigenschappen voor migranten. Met deze voorstelling deelt Koo zijn manier om ook onderweg thuis te komen. Een noodzaak verstoppt in een haribobeertje, maar zó overweldigend groot dat die voor kippenvel zorgt. Niet eerder was hij zo persoonlijk in zijn voorstellingen en het knappe is dat hij ook dit keer moeiteloos bezoekers op hun gevoelsniveau betreft. Dat hij daarbij alle zintuigen bespeelt, maakt deze performance tot een indrukwekkende ervaring.

We're all alone in this together – Kim Karssen / Frascati Producties

Regie: Kim Karssen

Is theater emanciperend? Ontsnappen we via theater aan de patronen die we dagelijks herhalen? In *We're all alone in this together* toont Kim Karssen zowel de hoop als de wanhoop die schuilgaan in het spelen van man-vrouw rolpatronen, zowel op het toneel als in het echte leven. Het resultaat is een voorstelling die balanceert tussen huivering en humor en bovenal vermeld doet staan van intelligentie, pracht en tragiek. Wat begint als een ogenschijnlijk onschuldige date tussen twee clowns, vol humor, ongemak en onhandigheid, ontwikkelt zich tot een ontregelende ervaring. Met uitzonderlijke timing, technische precisie en een stralende aanwezigheid op het podium bouwen Karssen en medespeler Elias De Bruyne een spel op dat speels en ontwapenend oogt, maar gaandeweg genadeloos begint te schuren.

Ogenschijnlijk onschuldige opmerkingen groeien uit tot een patroon van ondermijnende en kleinerende systemen. De performers zijn tegelijk commentator en ondergeschikte van de mechanismen die zij verbeelden, maar blijken ondanks hun bewustzijn toch gevangen te zitten in dezelfde structuren. Karssen toont zich met deze voorstelling een maker met scherp stilistisch inzicht. Ze verweeft mime en performance op vakkundige en virtuoze wijze. De ruimte wordt medespeler, de kostuums verwijzen speels naar pantomime, en de verschillende performatieve talen versterken de psychologische verwarring die ontstaat rondom grensoverschrijdend gedrag en verschuivende perspectieven.

Op indringende wijze weet Kim Karssen de innerlijke gevoelswereld zichtbaar te maken: de stroperige benen bij het vluchten, de verdwijntruc aan het einde. De climax is hartverscheurend mooi en onmetelijk verdrietig. Deze verpletterende voorstelling laat

zien hoe hardnekkig culturele patronen kunnen zijn, juist door ze zo scherp en precies te tonen. Een noodzakelijke, eerlijke voorstelling van een uitzonderlijk getalenteerde maker.

Shaking Shame – Melyn Chow / Frascati Producties & CAMPO

Regie: Melyn Chow

In Shaking Shame nodigt Melyn Chow het publiek uit voor een indringende en contemplatieve ervaring. De toeschouwers omringen een spiegelend vlak waarop vijf naakte lichamen met wisselende intensiteit bewegen. De lichamen spiegelen niet alleen in de vloer, maar ook in de blik van de toeschouwer. De gezamenlijke aanwezigheid roept afwisselend ongemak en nieuwsgierige spanning op. Je bent je als toeschouwer niet alleen bewust van je blik op de performers, maar ook van de blikken om je heen. De voorstelling legt zo een voyeuristische dimensie van theater bloot. Niet als sensatie, maar als spiegel van onze sociale codes.

Juist door de kwetsbare overgave van de performers (Melyn Chow, Estela Canal Parejo, Rita Bifulco, Sjaïd Foncé en Ashley Ho) wordt je als toeschouwer geconfronteerd met je eigen schaamte, oordelen en taboes. Chow toont ons naaktheid die niet alleen lichamelijk is, maar juist ook emotioneel. Wat begint als observatie, groeit langzaam uit tot een complex spel van projectie, identificatie en afstand. Met subtiele veranderingen ontstaan er constant nieuwe beelden en associaties en wordt de toeschouwer gedwongen om de waarneming en het oordeel constant bij te stellen.

Het zichtbare plezier en de vrijheid waarmee de performers bewegen werkt aanstekelijk, maar zet ook het spanningsveld tussen schaamte en genot op scherp. Een bevrijdende oefening in kwetsbaarheid.

HARDKOOR – Naomi Velissariou / Theater Utrecht

Regie: Naomi Velissariou

In HARDKOOR presenteert Naomi Velissariou een compromisloze, rauwe theaterervaring waarin de grenzen tussen performance, concert en ritueel vervagen. De voorstelling is een zintuiglijke mokerslag: brutaal, meeslepend en hyperpersoonlijk. Velissariou eist het podium op en schreeuwt onverbloemd alles uit wat zich tijdens haar maanden in de schaduw heeft opgekropt. Ze legt niet alleen zichzelf bloot, maar ook een wereld die verscheurd is door individualisme en vastgeroest is in patriarchale

normativiteit. Schaamteloos en met oprechte, moedige brutaliteit onthult ze haar 'gebreken' als (co-parenting) moeder: schuldgevoel, verdriet, vermoeidheid, liefde en tegenstrijdigheden. Genadeloos en uiterst kwetsbaar bekend ze hoe slopend het is om in je eentje te navigeren binnen je verschillende identiteiten in een samenleving waarin het gevoel van gemeenschap en gedeelde verantwoordelijkheid steeds verder afbrokkelt.

De muzikale compositie van Joost Maaskant en Frank Wienk, aangevuld met de virtuoze live percussie van Jens Bouttery, vormt de drijvende kracht van de voorstelling. Samen met het Nederlands Kamerkoor stuwen zij Velissariou tot grote hoogten. Velissariou zet haar lichaam in als een expressief instrument: intens, gelaagd en onmiskenbaar aanwezig. Ze eist de ruimte op met een fysieke overgave die geen moment aan kracht verliest. **HARDKOOR** is geen vrijblijvende voorstelling, maar een existentiële, rituele ervaring die ons confronteert met onze diepste verlangens en angsten. De jury is onder de indruk van de radicaliteit en coherentie van dit werk en prijst Velissariou om haar volstrekt eigen signatuur en haar lef om artistieke kaders tot het uiterste op te rekken.

De VSCD Mime/Performance Prijs 2025 wordt toegekend aan: Melyn Chow voor Shaking Shame

De Mime/Performance jury 2024-2025 bestaat uit:

Berith Danse (voorzitter), directeur Pleintheater, Amsterdam | **Wouter Bakker**, programmeur Verkadefabriek, Den Bosch | **Judith Blankenberg**, artistiek leider Grand Theatre Groningen | **Bart Huiskens**, programmeur Theater Rotterdam | **Ibelisse Guardia Ferragutti**, zangeres en performer | **Nina Aalders**, artistiek coördinator Theaterfestival Boulevard, Den Bosch | **Francesca Lazzeri**, dramaturg Frascati Producties, Amsterdam

De VSCD Mime/Performance Prijs wordt mogelijk gemaakt door de VriendenLoterij

**NEDERLANDS
THEATER FESTIVAL**
4 - 14 SEPTEMBER 2025

VSCD
van en voor
podia

**VRIENDEN
LOTERIJ**
elke dag plezier